

mis temma arm ni kennaste ja kõrgiste olli ehhitand. „Jummal lõi innimest, üt- „leb kirri, ennese não járrele, Jummal náo „járrele lõi ta tedda.“ Eesmese innimese nimmi olli Adam. Temma ihho olli muulast, se on: maistest asjust lodud, kedda Jummal omma föigewäggewama ðhhoga ellawaks teggi. Adam näggi, et iggal lo- mal ennese kohhane olli; innimesel ep ol- nud veel seltsi. Agga kui temma raskest unnest üllesärkas, seisis kasa temma ees, ja temma útles römoga: „se on nüud lu „minno luust, ja lihha minno lihhast, tedda „peab mehhé naeeks hütama.“ Ta nim- metas tedda Ewaks, se on: elluks, fest et temma föige innimeste emmaks piddi sama. „Ja Jummal watas föige se peale, „mis ta olli teinud, ja wata, se olli föik „wågga hea.“

Jummal panni lodud innimesi ma ja omma lomade wallitsejaiks, ja õnnistas neid. Nenda lõppes lomise fües påaw sure õnne ja auga. Kui sünniks Jummalast inni-

mese kombel rákida, siis tulleks seitsmet pâ- wa, mis selle járrel tulli, hingamise-påwaks nimmetada. „Jummal õnnistas seitsmet pâwa, ja pühhites tedda.“ Párrast seati Moyses fässö seaduses sedda pâwa Israe- li-rahwa sabbatiks ehk hingamise-påwaks.

Kes útles: sago ma   Kes hhab tähhed ðhta
Ja taewas ülle ta;   Meil paistma pea kohta?
Kes útles: merri olgo,   Kes sadab pilwed, tuled,
Ja wessi kokko tulgo?   Kust pitkje healed tuled?

Se oled, Jummal sa,
Kel wägge etsata.

Sa ütled: „sago!“ — Saab,
Mis föiki römuistab.

2. Waggade õnn ja patto lang- mine.

Pöggene patto eest kui üksi eest; fest, kui sa temma liggi lähhääb, siis wöttab ta sünd finni. Sir. 21, 2.

Jummal olli innimestele vågga armast fohta ello-assemeks andnud, kus nemmad föik waewata said, mis nende üllespidda-